

Az első élmény mindig ingyen volt. Nem azért, mert nagylelkűek voltak, hanem mert tudták, hogy a felhasználó utána már fizetni fog.

Dennis az elsötétített szobában ült a kanapé közepén, mobiltelefonjának hideg fénye élesen rajzolta ki az arcát, miközben a város tompa zaja valahol messze, az ablak mögött maradt. Nem szerette a külvilágot. Az embereket meg aztán végképp nem. Úgy érezte, mindenki ugyanabba a sablonba próbált beleférti, mintha

egymás másolatai lennének, és ettől ösztönösen irtózott. Ő nem illett bele ebbe a sztereotípiába, de nem is akart.

A harminc év körüli Dennis nem volt csúnya, de nem tartozott azok közé a férfiak közé, akire bárki másodszor is ránézne. Átlagos testalkatú volt, tartása kissé görnyedt; mindig ösztönösen egy kicsit kisebbnek akarta mutatni magát. Barna haja rendezetlenül állt, az arca szabályos, mégis könnyen felejthető. Nem nézett az emberek szemébe, tudatosan kerülte a pillantásokat. A saját kis világában élt.

Barátai nem voltak, ahogyan

barátnője sem, de az ösztönei nem kérdezték, mi hiányzik az életéből. Ezért töltötte le a mobiltelefonjára a Velora nevű alkalmazást – egy mesterséges intelligenciára épülő rendszert, amely az igényei szerint generálta ki számára a tökéletes digitális partnert, pontosan úgy, ahogy látni akarta – ha kellett, akár meztelenül is.

A legtöbb MI-alapú rendszer szándékosan korlátok közé szorította a hasonló tartalmakat: kerülte a nyílt testiséget, szűrte a túl közvetlen megjelenítést, és láthatatlan határokat húzott a felhasználói vágyak köré. A Velora azonban nem ismert

határokat. Nem kérdezett, nem tiltott, nem finomított – csak alkalmazkodott.

Az alkalmazást a Nexoria Labs fejlesztette ki, egy cég, amely csendben építette fel a piacát, miközben egyre pontosabban tanulta meg, mire vágyik az ember. És lassan, de biztosan függővé tette a felhasználóit.

Dennis is beleesett ebbe a csapdába. Beírta a megfelelő utasítást az applikációba, majd a képernyőn megjelent egy meztelen nő. Egy személy, amely egy másik valóságban létezett, mégis természetes könnyedséggel töltötte be a teret.

Alakja élesen rajzolódott ki a kijelzőn, bőre szinte világított a sötét szobában, mintha saját fénye lenne. Mozdulatai lassúak voltak, tudatosak, minden rezdülése pontosan annyit árult el, amennyit kellett – nem többet, nem kevesebbet. Hosszú barna haja lágyan omlott a vállára, mellei finoman emelkedtek minden lélegzetvételnél, szűk csípője tökéletes ívet adott az alakjának. A tekintete végig Dennisen időzött, nem szégyenlősen, nem kihívóan, hanem valahol a kettő között, ahol a vágy már nem kér engedélyt. Ahogy megmozdult, az alakja nemcsak látható volt, hanem

érezhető is, a távolság csak egy félreértésnek tűnt kettőjük között. És ami a leginkább nyugtalanító volt: úgy tűnt, pontosan tudja, mit vált ki a férfiből.

Dennis légzése már nem volt egyenletes; mélyebben vette a levegőt, majd rövidebben engedte ki, mintha a teste előbb reagálna, mint ahogy gondolkodni tudna. A tekintete nem szakadt el a képernyőről. Nem akart lemaradni egyetlen rezdülésről sem.

A nő ajkai lassan szétnyíltak, előbb ízlelgette a szavakat, mielőtt kimondta volna őket. A hangja mély volt és sima, halk,

mégis tisztán átszűrődött a készüléken. Nem sietett, minden szó között hagyott egy lehetlenyi szünetet, közben pedig figyelte, hogyan reagál rá a férfi.

– Szia, te szürke kisegér... Már vártalak. Azért vagyok itt, hogy egy kicsit kizökkentselek abból, amiben eddig éltél. Ha azt teszed majd, amit mondok, tökéletes élvezetben lesz részed. Látom rajtad, hogy többet akarsz, mint amit ki mersz mondani... Mondd hát meg... mire vágysz igazán?

Dennis torka kiszáradt, a légzése szakadozottá vált. Egy pillanatra lehunyta a szemét, a

szíve gyorsabban vert. Végül csak ennyit tudott kipróbálni magából:

– Én... Csak... azt akarom, hogy...

A nő arcán alig észrevehető mosoly futott végig, a hangja pedig még mélyebbre váltott, szinte suttogássá halkult.

– Bizonytalan vagy, de a hanglejtésedből érzem, hogy a fantáziád sokkal sötétebb, mint hinnéd.

Igaza volt.

Dennis baljával szinte görcsösen markolta a telefont, mintha attól félne, hogy kicsúszik a kezéből, és vele együtt eltűnik az egész. Már nem várt